

Fremmede at skjære sig ind og faae Dampskib at føre. For saaledes i Overgangstiden ikke at gjøre Byrden større end nødvendig, da man jo senere kan komme til en bedre Rettefnor for de Fordringer, man stiller til de Vedkommende, har jeg ikke villet modsætte mig, at man paa dette Standpunkt stillede Fordringerne saaledes, som de ere stillede, nemlig saaledes, at det ikke kan medføre Byrder for de Vedkommende. Jeg har kun villet anføre dette for at antyde, at jeg ikke finder det stillede Forslag bedre end hvad der staar i selve Loven, men at jeg dog ikke har villet modsætte mig det, fordi det, som staar i Loven, mulig vilde kunne medføre Bankefæligheder for de Vedkommende i Overgangstiden.

Berg: § 7 hører jo, som det erede Medlem, der nys satte sig, bemærkede, egentlig slet ikke ind under denne Lov; det er et Stykke af Søneringslovgivningen og hører saaledes ind under Indenrigsministerens Ressort, og Paragrafen falder kun forsaavidt ind under denne Lov, som den bestemmer visse Betingelser for Paalideligheden af Dampskibsførere eller Kommanderende paa Damppassagerfartøier. Der som Udvalget skulde have optaget den Meningskamp om, hvorvidt vor nuværende Søneringslovgivning trænger til Tilleg, og da til hvilke, her ved denne § 7, er det muligt — ja, jeg vil næsten antage det for sandsynligt — at hele Loven, som vedkommer Justitsministeren, kunde have strandet paa et Spørgsmaal, som væsentlig kun vedkommer Indenrigsministeren. Jeg har forstaaet den erede sidste Læser saaledes, som om han delte min Opfattelse, at da Udvalget ikke har villet have Sagen stillet saaledes, har man søgt at give § 7 et saadant Indhold, at den dels kunde indløse Justitsministerens Tanke og dels ikke gif videre, end at Udvalget kunde være enig derom. Jeg skal imidlertid for mit personlige Vedkommende sige, at dersom det Tilleg, som indholdes i Vindringsforslag Nr. 1 af Udvalget, ikke tiltaler den erede Justitsminister, er jeg meget tilbøjelig til at lade det falde. Det er ikke uden Betænkelighed, at jeg f. Ex. gaar til at forlange foruden den almindelige Styrmandsexamen endnu en Lovbeseftelse Examen for at erhverve Ret til at drive Sønering, og naar jeg kan gjøre det, beror det paa, at jeg tror, at alle Sømand, der ville tage den almindelige Styrmandsexamen, ogsaa ville være istand til at erhverve sig den Kundskaab til Maskinlæren, som fordres efter den citerede Lov, og det er gjennem en Marcke godtgjort, at Bevillingsmyndigheden vil i den Henseende staa de uformuende Sømand bi, idet disse selv udrede deres Udgifter til den almindelige Styrmandsexamen. Disse to Grunde gjøre, at jeg kan være med til at give dette Tilleg til den Lovbeseftelse Examen, som mulig kan være ønskelig med Hensyn til de examinerede Sømand, som skulle være Officerer paa

Passagerdampskibe; men skulde der fra Regjerings Side ikke sættes nogen videre Pris derpaa, skal jeg erklære, at jeg for mit Vedkommende med Fornøielse skal træde tilbage. Alt ville gaa endnu videre, nemlig til det, som man har opstillet i § 7, og som man kalder praktiske Krav og praktiske Fordringer, kan jeg ikke være med til, men det ligger jo ikke for her nærmest. Forsaavidt den meget erede Justitsminister — saaledes har jeg forstået ham — accepterer vore Vindringer, vil det andet Spørgsmaal om Udvidelsen af de praktiske Fordringer naturlig blive udkæmpet under Behandlingen af det Lovforslag om Tilleg til Søneringen, som forelægges fra Indenrigsministeren; og som er henvist til det samme Udvalg, der har behandlet det heromhandlede Lovforslag. Jeg skal derfor ikke komme dybt ind paa den Side af Sagen, som angaar Udvidelsen af de krævede praktiske Fordringer, idet jeg blot skal bemærke, at jeg lægger en sædvels Vægt paa den Indvending, som den erede sidste Læser gjorde mod sin egen Hovedbetragtning, nemlig den, at det nu ligger efter vore sinde Forhold i nogle enkelte Skibsrederes Magt, saagodt som at bestemme, hvem der skal blive Førere af Dampskibene, og det ligger dernæst i, at denne Fordring af praktisk Dygtighed ingenlunde kan have den Betydning, som det erede Medlem, der nys talte, fremhævede; thi fordi En er Fører af et lille Dampskib paa 20—30 Tons i et Aar, giver det ham tilbøje ikke nogen større Gøne eller giver os, Samfundet, nogen større Betyggelse for, at han skulde være særlig stillet til at overtage Førerskabet af et Dampskib paa en 12—14—2,000 Tons, og det vil han faae her efter Loven, medens modsat en udmærket Sømand, der er vant til at pløie med Seilskibe alle Verdenshave, og som selv eier et Skib, ikke engang efter dette Lovforslag vilde være istand til at føre sit eget Skib, hvis han satte en Maskine i det og tog Passagerer ombord; saa vilde, efterat han havde været Skibsfører i 10 eller 20 Aar, det Tidspunkt kunne komme, da han ikke engang kunde føre sit eget Skib paa Grund af de Bestemmelser, der her omhandles. Men dybt skal jeg, som sagt, ikke komme ind herpaa. Paa den ene Side nærer jeg den Frygt for vore Sømands Vedkommende, at jeg tror, at det vil blive en større Hindring for dem, end det antages, og paa den anden Side tillægger jeg det ikke den praktiske Nytte, som er nævnt. Jeg skal derfor ikke ved denne Leilighed komme dybt ind herpaa, navnlig ikke, inden vi have hørt den meget erede Justitsminister, idet, naar den høitærede Justitsminister tillæder Paragrafen, saaledes som Udvalget har stillet den op, vi vistnok fra begge Sider kunne udvegle vor Meningsforskjel om de øvrige Tilleg under Behandlingen af det af mig nævnte Lovforslag.

Justitsministeren (Klein): Efter de